

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 08/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 909

“HIẾU HỌC QUYẾT ĐỊNH THÀNH CÔNG”

Hòa Thượng nói rằng khi Ngài đến Đài Trung để học tập thì người ta đã tìm cách cản trở, thậm chí gây ra rất nhiều phiền phức để Ngài phải bỏ đi. Nhưng Ngài đã xác định đến Đài Trung là để thân cận Lão Cư sĩ Lý Bình Nam để học tập. Ngài nói rằng nếu Ngài học tập chưa xong, chưa thành tựu, thì nhất định không rời nơi đó, cho dù khổ sở, cho dù bị chướng ngại thế nào đi chăng nữa, nhưng khi mục đích chưa hoàn thành thì Ngài sẽ không rời đi. Chính vì vậy mà Ngài đã thành tựu. Ngài nói: **“Cuộc đời của tôi có một chút thành tựu chính là nhờ sự hiếu học. Nếu học chưa xong thì tôi nhất định không bỏ cuộc! Cho dù khó khăn gian khổ đến mức nào, thậm chí người khác cản trở thì tôi cũng nỗ lực!”**. Đây là tấm gương hiếu học để chúng ta hướng về noi theo.

Trong thế gian học và trong Phật học, chúng ta không thành công, không thể thành tựu vì chúng ta đã bỏ cuộc không biết bao nhiêu lần. Con đường vượt thoát sinh tử cũng vậy, chúng ta đã thay đổi phương hướng không biết bao nhiêu lần. Chúng ta tu hành chưa đạt đến đỉnh thì chúng ta lại bỏ cuộc, cũng giống người xưa dùng cây cọ xát vào nhau để đánh lửa nhưng cứ được nửa chừng thì bỏ cuộc. Họ kéo được một lúc mệt quá thì bỏ cuộc, một lúc sau lại tiếp tục kéo, kéo mệt lại nghỉ. Cây vừa mới nóng thì họ lại nghỉ khiến cây nguội dần, không thể tạo thành lửa. Trong cuộc đời chúng ta đã rất nhiều lần bỏ cuộc như vậy rồi!

Kinh nghiệm của bản thân tôi, có những lần tôi đã lấy sinh mạng của mình để nỗ lực. Sau những lần dùng sinh mạng của mình để vượt qua được khó khăn, đạt được mục tiêu phấn đấu, tôi thấy những kết quả đạt được rất tốt. Có những ngày tôi ngồi dịch bài Hòa Thượng giảng nhưng cơ thể tôi rất mệt mỏi. Tôi tự nhủ: **“Hôm nay cho dù có việc gì xảy ra thì mình vẫn phải làm cho xong!”**. Có những lần tôi đang đứng dạy học nhưng cơ thể báo cho tôi biết những dấu hiệu của bệnh nặng, tôi lại tự nhủ: **“Hoàn thành xong bài học này thì có ra sao cũng được!”**. Cứ như vậy mà tôi dần dần vượt qua những chướng ngại.

Người xưa đã nói: **“Thành công là nhờ sự nhẫn nại dài lâu”**. Thiên tài cũng do nhẫn nại mà thành công. Phật Bồ Tát cũng phải trải qua những khó khăn, vượt qua những tập khí đời thường của chúng sanh, khi vượt qua rồi thì các Ngài trở thành Phật Bồ Tát. Chúng ta mãi là phàm phu vì chúng ta không vượt qua được tập khí đời thường. Cho nên chúng ta đừng chỉ ngồi mà ngưỡng mộ, đừng nghĩ rằng: **“Chỉ có Phật Bồ Tát mới làm được Phật Bồ Tát, chỉ có Thánh Hiền mới làm được Thánh Hiền!”**. Đó là ý nghĩ sai lầm.

Mỗi chúng ta đều có khả năng đó! Mỗi chúng ta đều có thể trở thành Thánh Hiền, đều có thể trở thành Phật Bồ Tát nếu chúng ta không ngừng nỗ lực.

Hòa Thượng thường nói: **“Cuộc đời của tôi có một chút thành tựu chính là nhờ sự hiếu học. Nếu học chưa xong thì tôi nhất định không bỏ cuộc! Cho dù khó khăn gian khổ đến mức nào, thậm chí người khác cảm thấy tôi cũng nỗ lực!”**. Ngài nói rằng Ngài xác định đến thân cận với Ngài Lý Bình Nam là để học tập, nếu học chưa xong thì Ngài không bỏ cuộc. Dù người khác tìm cách không cho Ngài ăn, không cho Ngài ở nhưng Ngài vẫn tìm cách vượt qua khó khăn để học tập. Hỏi đó Hòa Thượng muốn có thành tựu nhưng không đơn giản chút nào!

Ngày nay, chúng ta muốn có thành tựu nhưng không muốn gặp khó khăn, vậy thì làm sao có thể thành tựu được? Chúng ta thấy những vị tướng rất rạng rỡ với những huy chương, huân chương trên ngực, nhưng chúng ta không biết họ đã phải trải qua bao nhiêu trận chiến, trên thân người họ vẫn còn những vết đạn, những vết sẹo đau đớn. Cho nên người xưa nói: **“Thành công chẳng qua là nhờ sự nhẫn nại dài lâu”**, không có nhẫn nại thì không có thành công.

Trong cuộc sống, trong học tập, trong đối nhân xử thế tiếp vật, trong sự tu hành, chúng ta có sự nhẫn nại không? Chúng ta cũng có nhưng sự nhẫn nại đó không bằng người xưa, không bằng Thánh Hiền. Hòa Thượng đã từng nói: **“Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn”**. Các Ngài đã là Phật Bồ Tát rồi nhưng các Ngài vẫn không ngừng tinh tấn. Chúng ta vẫn là phàm phu nhưng tinh tấn thì không có mà tinh tướng thì nhiều.

Hòa Thượng nói: **“Người ham học thì rất tan nhạt đối với thế trần, đối với năm dục sáu trần. Cả đời của tôi không có ý niệm hưởng thụ, đối với năm dục sáu trần tôi rất tan nhạt”**. Cả đời của Hòa Thượng là **“tam bất quản”**: **“Không quản tiền, không quản việc, không quản người”**. Ngài làm việc rất nhiều, luôn tích cực học tập, tích cực hoằng dương Phật pháp nhưng Ngài chỉ ăn rau xanh cùng một chén cháo. Chúng ta thì suốt ngày lo mình ăn không đủ dinh dưỡng. Thích Ca Mâu Ni Phật ở trong rừng già tu hành, khi sắp thành đạo một ngày Ngài chỉ ăn một hạt mè. Chúng ta không biết sức mạnh của tâm thanh tịnh lớn đến cỡ nào! Tâm thanh tịnh sẽ cung cấp năng lượng cho cơ thể. Người có tâm thanh tịnh thì năng lượng có thể trở thành vật chất. Chúng ta là phàm phu nên chúng ta phải ăn no, phải nạp vật chất vào để tạo thành năng lượng. Còn người có tâm thanh tịnh rồi thì các Ngài không cần ăn hoặc ăn rất ít.

Hòa Thượng nói: **“Ngài Lý Bình Nam mỗi bữa chỉ ăn một chiếc bánh bao nhỏ, một chút xiu cơm, và một chút đồ ăn. Ngài chỉ ăn bằng chén nước chấm nhỏ là đủ”**. Chúng ta thì ăn bằng bát to, một ngày ăn ba bốn bữa vẫn không đủ do vọng tưởng, tạp niệm quá nhiều. Chúng ta phải dùng nhiều vật chất để tạo thành năng lượng cho cơ thể. Các Ngài dùng tâm thanh tịnh để tạo ra năng lượng. Khi tôi đọc đến đoạn khi Phật sắp thành đạo, mỗi ngày Ngài ăn một hạt mè thì tôi không hiểu vì tôi một ngày ăn ba bữa nhưng vẫn thấy đói. Về sau tôi mới hiểu thì ra hạt mè là một hạt vật chất, Ngài chỉ cần một hạt mè để kích năng lượng

cũng giống như chúng ta dùng một đám lửa nhỏ xíu châm vào thì sẽ tạo thành đám lửa to. Người đã có tâm thanh tịnh rồi thì chỉ cần một chút năng lượng rất nhỏ cũng đã đủ cho cơ thể. Tâm của chúng ta tràn đầy vọng tưởng, phiền não, chấp trước cho nên 70% năng lượng của cơ thể tiêu hao bởi vọng tưởng. Chúng ta ăn quá nhiều mà vẫn đói bởi vì vọng tưởng đã tiêu hao hết năng lượng.

Hòa Thượng nói: ***“Cả đời tôi không hưởng thụ năm chục sáu trăm, cả đời tôi không hưởng thụ qua một chút thú vui nào của thế gian. Tôi sở dĩ có một chút thành tựu là do tôi ham học. Tôi rất ngưỡng mộ người có đạo đức, có học thức, có tri thức. Chỉ cần có thời gian là tôi liền tìm đến các vị Thầy đó để thân cận, học tập, để lắng nghe sự giáo huấn của họ”***.

Chúng ta khi thấy người khác giỏi thì sinh tâm đố kỵ, nghĩ rằng họ không có gì ghê gớm, chúng ta còn giỏi hơn họ. Vậy là chúng ta đã tự cắt đường học, cắt đường tiến thủ của chính mình. Hòa Thượng chỉ cần biết đến người có đạo đức, có học thức thì Ngài tìm cách thân cận. Giáo sư Phương Đông Mỹ là nhà triết học nổi tiếng, là Thầy của một Tổng thống. Khi Hòa Thượng biết được thì Ngài tìm đến nhà của Giáo sư Phương Đông Mỹ xin được học. Hòa Thượng nói: ***“Con muốn đến trường để nghe Thầy dạy”***. Giáo sư nói: ***“Ông không cần đến trường! Ngày nay Thầy không ra Thầy, học trò không ra học trò, ông đến trường sẽ không học được gì! Mỗi tuần ông đến đây, tôi sẽ dạy ông”***. Sự hiếu học của Hòa Thượng đã khiến cho vị Giáo sư nổi tiếng cũng phải cảm động, phát tâm dạy Hòa Thượng ngay tại nhà của Giáo sư. Hòa Thượng nói: ***“Hai Thầy trò ngồi học bên ở một chiếc bàn nhỏ”***. Muốn có được sự thành tựu thì phải ham học như vậy. Chúng ta có được sự ham học để thuyết phục Lão sư như vậy chưa? Hòa Thượng có tâm hiếu học rất khẩn thiết nên lần đầu tiên gặp Giáo sư đã khiến cho Thầy tin rằng người học trò này nhất định thành công, nhất định sẽ phát dương quang đại. Thông thường, để được học với Giáo sư thì học trò phải trả rất nhiều tiền nhưng Hòa Thượng được học miễn phí. Chúng ta học tập phải trả rất nhiều tiền do chúng ta không cố gắng nỗ lực. Nếu chúng ta có tâm cầu học thực sự nghiêm túc thì các Thầy cũng sẽ không lấy tiền.

Khi biết tôi dạy học miễn phí, có một vị Thầy nói với tôi: ***“Ông dạy học lấy tiền đi, ông đừng dạy miễn phí nữa! Ông lấy tiền cho đất vào! Học trò thấy học tốn tiền thì mới cố gắng học!”***. Đó là tâm từ bi của người Thầy mong muốn học trò đến học và có thành tựu. Ngày xưa tôi cũng học theo Thầy. Tuy Thầy đã mất rồi nhưng tôi vẫn nhớ những kỷ niệm với Thầy cách đây gần 40 năm. Thầy rất nghiêm túc. Tôi nhớ mãi hình ảnh khi học trò đọc không rõ ràng thì Thầy nhìn học trò qua đôi kính cận rồi mắng ***“không thương tiếc”*** khiến học trò xúm nhau cười vì cảm nhận được tâm yêu thương của Thầy.

Đối với sự học tập, chúng ta không có sự ham học cho nên không có thành tựu. Chúng ta không có sự ham học vì chúng ta có những thứ khác để ham, thí dụ sáng sớm chúng ta dậy không nổi vì chúng ta ham ngủ. Người xưa nói: ***“Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện”***. Khi chúng ta dồn tâm dồn sức vào một việc thì không việc gì không thành công. Chúng ta cần dồn tâm vào việc học tập, quy định khoảng thời gian này chỉ tập trung học tập, chỉ ưu tiên cho việc học tập, thời điểm đó không dùng Zalo, không dùng Facebook, không làm những việc mình ham thích mà chỉ tập trung vào học tập thì nhất định có thành tựu.

Khi còn nhỏ, tôi không được chỉ bảo dạy dỗ cẩn thận nên tôi ham chơi, không nỗ lực học tập. Khi đã lớn tuổi, nhận thấy việc học tập là vô cùng cần thiết thì tôi mới nỗ lực, dụng công học tập. Tôi nỗ lực học giống như một cuộc lội ngược dòng vì đã hơn 40 tuổi rồi tôi mới bắt đầu nỗ lực học tập. Cho nên nếu mọi người hỏi “*Thầy học trường nào? Thầy tốt nghiệp trường nào?*” thì tôi cũng không biết trả lời như thế nào. Hồi tôi học Đại học, lớp có 36 người thì tôi xếp hạng thứ 36. Đó là do tôi chểnh mảng học tập. Sau khi tốt nghiệp Đại học, những bạn học xuất sắc trong lớp đều làm việc ở những nơi tốt. Sau này, khi có dịp họp mặt cựu sinh viên lớp Đại học và họp mặt nhóm lưu học sinh, các bạn đều rất ngỡ ngàng không nhận ra tôi khi họ biết đến những việc tôi đã làm. Để có được điều đó, tôi đã phải lội ngược dòng. Lúc người ta đã thành tựu, đã có danh vọng, đã kiếm được tiền thì tôi mới làm lũ lượt học.

Chúng ta thấy năng lực của chúng ta là vô hạn. Chỉ cần chúng ta nỗ lực học tập, nỗ lực thay đổi chính mình thì việc thành Thánh thành Hiền không khó. Người xưa đã nói: “***Thiên tài chẳng qua là sự nỗ lực dài lâu***”. Người hiếu học thì chỉ ham học chứ không ham thú khác, không ham ăn, không ham ngủ, không ham hưởng thụ. Hòa Thượng nói: “***Cả đời tôi không hưởng thụ năm dục sáu trần, cả đời tôi không hưởng thụ qua một chút thú vui nào của thế gian. Tôi sở dĩ có một chút thành tựu là do tôi ham học. Tôi rất ngưỡng mộ người có đạo đức, có học vấn, có tri thức. Chỉ cần có thời gian là tôi liền tìm đến các vị Thầy đó để thân cận, học tập, để lắng nghe sự giáo huấn của họ***”.

Nhờ sự ham học đó mà lần đầu tiên Hòa Thượng gặp Giáo sư Phương Đông Mỹ thì Giáo sư đã nhận dạy Ngài tại nhà của Giáo sư. Các Thầy chỉ cần nhìn vào liền biết ai là lừa dối, ai là người có tiềm năng. Thầy giáo thời xưa khi tiếp nhận học trò, thấy học trò có năng lực “*học một biết mười*” thì các Ngài sẽ nhận. Chúng ta ngày nay, Thầy dạy mười nhưng chúng ta chỉ biết một, thậm chí “*biết một*” đó lại là biết sai, dẫn đến làm sai.

Khi Hòa Thượng đến cầu học với Ngài Lý Bình Nam thì điều kiện của Thầy còn khắc nghiệt hơn. Nếu Thầy giáo yêu cầu chúng ta thực hiện những điều kiện đó thì có lẽ chúng ta sẽ bỏ chạy, lại còn mắng Thầy. Ngài Lý Bình Nam nói với Hòa Thượng: “*Ông muốn ở đây học thì phải chấp nhận ba điều kiện của tôi. Điều kiện thứ nhất, những gì ông học đã trước đây xem như rác thải, phải trút bỏ hết! Điều kiện thứ hai, từ nay về sau ông chỉ được nghe một mình tôi giảng, không được nghe ai khác. Điều kiện thứ ba, những gì ông muốn xem, muốn đọc thì phải nhận được sự đồng ý của tôi. Nếu không chấp nhận ba điều kiện này thì ông có thể đi chỗ khác!*”

Rõ ràng Ngài Lý Bình Nam biết rằng Hòa Thượng trước đó đã từng học theo Giáo sư Phương Đông Mỹ và Chương Gia Đại Sư nhưng Ngài vẫn đưa ra điều kiện như vậy. Hòa Thượng đã khởi lên ý niệm cho rằng Thầy quá khắc nghiệt nhưng vì Hòa Thượng tin Thầy nên đã đồng ý ngay. Chúng ta thấy mức độ ham học của Hòa Thượng rất lớn. Khi biết Ngài Lý Bình Nam có đức cao, có học vấn lớn thì Hòa Thượng dẹp bỏ hết những cống cao ngã mạn của mình để cầu học.

Sau một thời gian, Hòa Thượng đã hiểu lý do tại sao Lão sư Lý yêu cầu Ngài phải thực hiện ba điều kiện:

- “*Điều kiện thứ nhất: Những gì ông học đã trước đây xem như rác thải, phải trút bỏ hết!*”. Nếu Ngài không trút bỏ những kiến thức đã học trước đó thì sẽ có sự phân biệt, chấp trước, không toàn tâm toàn lực nghe Thầy giảng. Có thể khi đó Ngài sẽ khởi suy nghĩ: “*Tại sao Chương Gia Đại Sư dạy như thế này mà Thầy dạy như thế kia? Như thế nào là đúng?*”.
- “*Điều kiện thứ hai: Từ nay về sau, ông chỉ được nghe một mình tôi giảng, không được nghe ai khác*”. Chỉ nghe một vị Thầy dạy là để chúng ta giữ tâm thanh tịnh. Nếu nghe một tư tưởng thì chúng ta có một phương hướng, đi một con đường. Nếu nghe hai tư tưởng thì chúng ta có hai con đường, không biết phải đi theo đường nào.
- “*Điều kiện thứ ba: Những gì ông muốn xem, muốn đọc thì phải nhận được sự đồng ý của tôi*”. Sách vở muốn đọc thì phải có sự chấp thuận của Thầy để tâm của chúng ta không bị ô nhiễm.

Hòa Thượng nói: “*Chỉ cần qua ba tháng áp dụng điều kiện của Thầy, tôi đã thấy có được lợi ích. Sau 5 năm thì tôi tự đến thưa với Thầy: “Con xin tình nguyện nghe theo lời dạy bảo của Thầy thêm 5 năm nữa!”*”. Hòa Thượng nói: “*Sau 10 năm học với Thầy, tôi bốn ba khắp nơi trên thế giới thì gần như không có chướng ngại*”. Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, trong cuộc đời hoằng hóa của Ngài, Ngài có gặp chướng ngại gì không?*”. Hòa Thượng nói: “*Không hề có chướng ngại!*”. Đó là sự thành tựu vô cùng mỹ mãn của một học trò ham học.

Hòa Thượng nói: “*Thích Ca Mâu Ni Phật khi còn là Thái tử thì vô cùng ham học. Ngài học đến mức Thầy dạy vẫn phải quỳ xuống thưa rằng: “Thưa Điện hạ, Thần không còn gì để dạy nữa vì bây giờ Ngài đã giỏi hơn Thần rồi”. Thầy dạy võ cũng nói như vậy. Mặc dù Thái tử vẫn võ toàn tài như vậy nhưng khi vào rừng già tu tập thì Ngài đều xả bỏ tất cả*”. Khi Ngài xả bỏ rồi thì tâm mới đạt được thanh tịnh.

Học đến sự “*vô học*” thì mới là học. Tôi từng nói: “*Học để quên chứ không phải là học để nhớ*”. Ý của tôi không phải là học nhưng lại quên hết, “*quên*” ở đây là khi không cần nhớ thì không nhớ nhưng khi cần nhớ thì sẽ nhớ. Cũng giống như khi có người hỏi tôi một câu tiếng Hoa thì ngay lập tức tôi chưa nhớ ra. Khi đó tôi mới bắt đầu “*mở van*” tiếng Hoa ra, lúc vừa mới mở thì “*van*” yếu, sau đó thì “*van*” chảy ào ào. Hôm trước khi nói chuyện với hai người, tôi nói trước: “*Lâu rồi tôi không nói tiếng Hoa nên khi tôi nói có thể có chỗ không hay, không đúng. Tôi xin phép trước, mong mọi người lượng thứ!*”. Nhưng khi vào cuộc nói chuyện, tôi dùng ngôn ngữ Phật pháp, ngôn ngữ của đạo đức Thánh Hiền thì họ không hiểu. Thế gian chỉ dùng ngôn ngữ của thế gian, ngay đến các Tiến sĩ Hán học cũng không biết ngôn ngữ nhà Phật.

Hôm trước tôi cùng một vị Thầy đến thăm chùa Đông Hưng. Trước đây, Thầy là người đã từng dạy tôi học thuật ngữ thương mại. Tôi không hiểu nên không nhớ những thuật ngữ đó. Họ chỉ hiểu ngôn ngữ

đòi thường thế gian. Ở chánh điện có câu: “*Thiên Nhơn chi Đạo sư, tứ sinh chi Từ phụ, đáng Lương Túc Tôn*” nhưng Thầy đọc mà không hiểu. Tôi nói rằng tôi dịch Kinh, dịch đĩa Hòa Thượng, cả cuộc đời này tôi học theo Thầy tôi. Hòa Thượng dạy tôi hi sinh phụng hiến, không đòi hỏi một điều kiện gì. Tôi nói vậy nhưng họ không hiểu.

Phật muốn thành tựu thì Ngài cũng phải buông xả toàn bộ. “*Buông xả*” là khi không cần nhớ thì không nhớ, khi cần nhớ thì sẽ tự nhớ, học như vậy mới thành tựu. Bộ não của chúng ta cũng giống như một bộ nhớ. Bộ não ấy tưởng chừng như có thể chứa vô lượng vô biên nhưng có lúc nó cũng bị đầy, khi cần nhớ thì sẽ nhớ, khi không cần nhớ thì sẽ quên. Hòa Thượng dạy chúng ta phải hiểu học nhưng chúng ta không hiểu học mà lại hiểu tham, hiểu sân, hiểu si, hiểu “*tự tư tự lợi*”, hiểu “*danh vọng lợi dưỡng*”, hiểu “*tài sắc danh thực thù*”. Sáng sớm nay chúng ta dậy không nổi vì hiểu ngủ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!